

Бъди при мен – бъди у мен...

.....
небето в твоя поглед

дивно ще се отражава.

Душа за него ще копней!

Ти него гледай и ми пей

за хладния покой, за вечната забрава.

В „Като звезда светла“ всъщност поантово отзвучава един характерен свод Яворови *финалности* (д-р М. Ралчев) – *слечелените небеса*, сдобиването с духовност, поривът към трансцендентното. Освен това творбата има постулативен смисъл: в нея е изчистена и дефинирана типичната за поета пространствена опозиция. В „Сизиф“ обаче появилата се категория *връх* е вече парадоксализирана: *връхът* е гледан все от дълбочината на *урвата световна*, всяко приближаване до него е равносилно на все по-увличащо потъване в *бездната*. Наистина текстът е изключително благодатен за нанасяне върху него на проблема *Сизиф*, интерпретиран от А. Камю. Как обаче да обясним превърналото се във вездесъщо сгромолясане, рухване в бездната, характерно за ред други Яворови творби, които трудно бихме могли да впишем в *сизифовския* тематичен кръг – финала на поемата „Нощ“, „Надолу, все надолу...“, „Тома“, „Покаяние“? Дали става дума за някакъв преднамерено търсен от поета парадокс или за дълбинни основания, присъщи въобще на Яворовото лирическо мислене?

Оказва се, че сме неспособни да тълкуваме *връха* в поезията на Яворов изолирано от *бездната*, че семантиката на двете метафизични реалии е неразривно синтетична. Тази особеност принуждава да говорим отгук насетне за надмощието на *бездната* над *връха* в поезията на Яворов и неусетно да се отклоним от предмета на своето внимание. Същностно за нас е да осмислим символиката *връх* по начина, по който я мисли Яворов: *връхът* като функция на по-глобалната лирическа